

DE LINGERIE VAN MIDNHEER HENRI

Een blijspel in vijf bedrijven

door

BART VERDONCK

TONEELFONDS J. JANSSENS B.V. – 2000 Antwerpen

Tel: 03 366 44 00

E-mail: bestellen@toneelfonds.be

Website: www.toneelfonds.be

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **DE LINGERIE VAN MIJNHEER HENRI** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties, Facebook en eventuele andere publicaties de volledige titel(s) en naam van de oorspronkelijke auteur: **BART VERDONCK** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van Toneelfonds J. Janssens bv.

Wettelijk depot D/2014/0220/034
ISBN 9789038513140

Copyright: © 2014 Toneelfonds J. Janssens bv

Internet: www.toneelfonds.be
E-mail: bestellen@toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (YouTube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van TONEELFONDS JANSSENS te Antwerpen.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van TONEELFONDS JANSSENS te Antwerpen.

Tekst- en datamining voor gebruik en training van kunstmatige intelligentie is uitdrukkelijk niet toegestaan. All rights reserved, including those for tekst- and datamining for AI training and similar technologies

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij **TONEELFONDS JANSSENS te Antwerpen**

Telefoon 03 366 44 00

Website: www.toneelfonds.be

Email: rechten@toneelfonds.be

IBAN: BE37 3631 4081 3728 BIC: BBRUBEBB

Geen enkele andere instantie dan TONEELFONDS JANSSENS heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Aanvraag vergunning tot opvoering:

Aankoop van minimaal 8 tekstboekjes bij de uitgever.

Gebruik bij voorkeur de aanvraag module op www.toneelfonds.be.

Zie ook de brief, welke u bij aankoop van de scripts heeft ontvangen (tevens bewijs van aankoop tekstboekjes bij uitgever), of informeer ons via de mail/per post. Bij vragen kunt u bij ons informeren. Uw aanvraag dient tenminste **vier weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van Toneelfonds Janssens. Eventueel extra voorstellingen dienen uiterlijk 1 dag voor de dag van de opvoering te worden aangegeven.

U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Aanvraag vergunning tot HER-opvoering(en):

1. Gebruik bij voorkeur de aanvraag module op www.toneelfonds.be of via de mail/per post met uw gegevens naar Toneelfonds Janssens. Uw aanvraag dient tenminste **vier weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van Toneelfonds Janssens

2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% boete worden verhoogd. Het tarief wordt met boete verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen vier weken voorafgaand aan de voorstelling. Algemene voorwaarden zie www.toneelfonds.be.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

Rechten NEDERLAND: I.B.V.A. HOLLAND BV, afd. Auteursrechten, Postbus 363, 1800 AJ Alkmaar Telefoon (072) 5112135 – info@ibva.nl. Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

PERSONAGES

(4 dames – 4 heren)

HENRI DERIJCKE, directeur van een lingeriefabriek. Zakenman die niet bang is van buitenechtelijk vrouwelijk schoon.

MARIE-LOUISE, echtgenote van Henri. Bazige vrouw met weinig sex-appeal. Is nogal jaloers van aard maar heeft een verborgen kantje.

BRUNO DERIJCKE, Zoon van de vorige twee. Heeft duidelijk veel gemeen met zzijn vader.

MARTHA, de schoonmaakster. Is het prototype van de bemoeizieke roddelaarster.

BERTHA, vriendin van Martha. Roddelen is haar favoriete tijdverdrijf.

JULES PANNEKOECKE, notaris. Is totaal verstoken van enige vorm van humor.

CHANTAL, model. Werkt voor mijnheer Henri, ook na de normale werkuren.

LUIGI DI NAPOLI, huurmoordenaar, verschijnt ook in andere gedaanten zoals stofzuigerverkoper, schouwveger,

DECOR

Modern ingerichte woonkamer met zithoek, eettafel enz... Deuren naar hall, badkamer, keuken en slaapkamer. In de fond een venster, waarlangs we de personages kunnen zien passeren.

EERSTE BEDRIJF

(Als het doek opengaat staat Henri in de woonkamer met zijn nieuwe lingeriecatalogus.)

HENRI: *(bladert in de catalogus)* 't Is prachtig, ohlala, ongelofelijk, zo schoon. En hier, Chantalleke, amai, dat is toch een schoon kind hé. Er is toch niets dat zo schoon is als een vrouw in mijn lingerie. Alhoewel dat een vrouw zonder lingerie ook niet mis is natuurlijk. *(vettig lachje)* En zeker Chantalleke niet. Allée vooruit, de catalogus is klaar. Volgende week nog de modeshow en we zijn weer gelanceerd.

MARTHA: *(vanuit de badkamer)* Mijnheer Henri, tegen wie zijt ge daar aan 't babbelen?

HENRI: Tegen niemand Martha, ik was tegen mezelf bezig. *(tegen zichzelf en kijkt op zijn horloge)* Waar blijft die notaris nu? Ik had gezegd om drie uur en het is vijf voor drie en hij is hier nog niet. Als je toch moet rekenen op een ander hé? Zeg Martha, wat zijt ge daar eigenlijk aan het doen?

MARTHA: Ik zit in 't bad.

HENRI: Wablief? Wat doet ge daar nu in 't bad?

MARTHA: Ewel, kuisen natuurlijk. *(doet de deur van de woonkamer open)* Ge peinst toch zeker niet, dat ik in 't bad zat?

HENRI: Dat was toch wat ge tegen mij zei?

MARTHA: Ik zat eigenlijk wel in 't bad maar eigenlijk niet in 't bad, verstaat ge het?

HENRI: Nee, Martha, dat versta ik niet.

MARTHA: Ewel, sinds dat dat nieuw bad hier geïnstalleerd is hé, mijnheer Henri, moet ik in 't bad kruipen om te kuisen hé, mijnheer Henri. Dat is veel te groot. Ik denk dat ge er wel met vier in kunt. Allée, voor wat is dat nu weer nodig? *(slaat een hand voor haar mond)* Ooooo, mijnheer Henri, dat had ik nu niet van u gedacht zie.

HENRI: Wat had ge niet gedacht Martha?

MARTHA: Ewel, dat ge met vier... enfin, ge weet wel.

HENRI: Ik weet niets Martha, en doe maar voort met uw werk. Straks komt de notaris en dan wil ik niet gestoord worden.

MARTHA: Ah, komt de notaris, mijnheer Henri? 't Is voorzeker weer voor heel belangrijke zaken hé mijnheer Henri? Ik ben bijna klaar, nog juist de slaapkamer en dan nog de living stofzuigen.

HENRI: Doe voort Martha...

MARTHA: Jaja, mijnheer Henri, ik doe toch voort? *(weer af naar badkamer.)*

(Henri gaat naar de barkast en schenkt zichzelf een borrel in. Bel van de voordeur gaat)

HENRI: Martha, kunt ge eens opendoen? Ik ben juist bezig.

MARTHA: *(vanuit de badkamer)* Jaaaar, mijnheer Henri, u hebt mij juist gezegd dat ik moet voortdoen.

HENRI: Dat is ook voortdoen. Of moet ik het zelf doen misschien?

(Bel gaat opnieuw. Martha komt al mopperend uit de badkamer en gaat naar de hall.)

MARTHA: *(tegen zichzelf)* Op den duur weet ik het niet meer hé, eerst is het zo en twee minuten later is het weer anders, allée, hoe kunt ge nu voortdoen als ge om de twee minuten moeten stoppen om de voordeur open te doen.

(Martha af in hall en even later terug op met de notaris.)

Ik ga eerst nog de slaapkamer doen hé, mijnheer Henri. *(af naar slaapkamer.)*

HENRI: Kom binnen, mijnheer de notaris.

JULES: Zeg maar Jules, mijnheer Derijcke.

HENRI: Kom binnen, Jules, zet u. Ook een borreltje?

JULES: Nee bedankt, ik drink nooit alcohol. Een watertje alstublieft.

HENRI: *(Roept naar slaapkamer)* Martha, haal eens een glas water voor mijnheer de notaris.

MARTHA: *(vanuit slaapkamer)* Ge zijt er mee aan 't rammelen hé, mijnheer Henri.

HENRI: Wablief?

MARTHA: *(luider)* Dat ge d'r mee aan 't rammelen zijt, mijnheer Henri.

HENRI: *(tegen de notaris)* Dat personeel toch hé, de dag van vandaag...

(Jules lacht schaapachtig)

Martha, haal nu eerst een glas water voor de notaris.

MARTHA: *(Op uit slaapkamer)* En subiet gaat u me nog vertellen dat ik niet rap genoeg voortdoe zeker? *(ratelt verder tegen zichzelf)* Ik heb er maar twee hé, hij denkt zeker dat ik aan een touwtje hang. Ze zouden zelf eens een dag mijn werk moeten doen, ze zouden al heel anders klappen. *(af naar keuken)*

HENRI: Bon, mijnheer de notaris, eh, Jules. Waarvoor ik u liet komen. U zal ongetwijfeld al veel horen vertellen hebben over mijn lingerie.

JULES: *(kijkt als een boer die kiespijn heeft)* Nee mijnheer Derijcke, daarover heb ik nog niets gehoord en ik moet zeggen dat uw lingerie mij helemaal niet interesseert. Ik ben zo niet.

HENRI: Maar enfin, Jules, ik heb het niet over mijn lingerie maar over mijn fabriek. Doordat ik steeds meer succes krijg met mijn eigen merk van dameslingerie zou ik er een patent op willen nemen.

JULES: Ah zo, dat verandert de zaak. En u zou willen dat ik dat voor u regel, veronderstel ik?

HENRI: Dat is inderdaad de bedoeling. Van dergelijke paperassen heb ik weinig verstand. Je kunt niet van alles evenveel verstand hebben hé, Jules? Weet ge hoe ik mijn lingerie genoemd heb? Nee? Allée Jules, ge moet daar toch al van gehoord hebben?

JULES: Het spijt me mijnheer Derijcke, ik heb eigenlijk meer verstand van paperassen. Misschien als u het me zegt.

HENRI: Ik heb daar eigenlijk lang achter gezocht, het moest een vrouwelijk woord zijn, dat makkelijk in de mond ligt en onmiddellijk aan lingerie doet denken. Dat is niet gemakkelijk hé, Jules.

JULES: Ik veronderstel van niet, nee.

HENRI: *(trionfantelijk)* Sousbien!

(Jules reageert niet)

Wel, "Sousbien", dat is het. Snapt ge hem niet?

JULES: Mijn Frans is nochtans uitstekend, maar ik moet zeggen dat het mij niets zegt.

HENRI: Maar enfin, Jules. "Sous – bien". "Onder – goed". Dat is toch schitterend gevonden. En dan in de reclame : Weeral een soutien van Sousbien!

JULES: *(lacht weer groen)* Ja, dat zal dan wel zeker, ik heb daar eigenlijk niet veel verstand van. Dus als ik het goed begrijp zou u de merknaam "Sousbien" willen laten deponeren. Dat zal veel geld kosten, mijnheer Derijcke.

HENRI: Dat is geen probleem. Maar ik heb u ook nog voor iets anders laten komen.

(Martha komt op uit de keuken met glas water en probeert natuurlijk een beetje mee te luisteren. Ze blijft 'hangen', tot ze weggestuurd wordt.)

MARTHA: Alstublieft, mijnheer de notaris. *(zet het glas iets te hard neer)* Laat het u smaken.

HENRI: Gezondheid, Jules. Dus zoals gezegd heb ik nog iets heel belangrijks dat ge voor mij moet doen. Ik zeg u dat in alle vertrouwen, Martha, moet gij niet meer voortdoen in de slaapkamer?

MARTHA: Jaja, mijnheer Henri, ik was juist van plan om voort te doen. Zeg mijnheer Henri, 't is niet dat ik curieus ben hoor, maar is dat echt zo belangrijk, waarvoor dat de notaris naar hier moest komen? 't Is niet dat ik het moet weten, hoor.

HENRI: Ge hebt drie seconden om in de slaapkamer te zijn, begrepen?

MARTHA: *(tegen zichzelf)* Een mens mag hier nog niks vragen of het zit er al op.

HENRI: Dus... waar waren we gebleven? Ah, ja, ik zou mijn testament willen laten wijzigen.

JULES: Dat kan mijnheer Derijcke, daarvoor bent u aan het juiste adres. Wat zou u willen laten veranderen?

HENRI: Kent gij mijn vrouw, Jules? Ja, natuurlijk kent gij mijn vrouw, maar ik bedoel, ze is de laatste jaren toch zo enorm veranderd, hé. Vroeger had ik daar helemaal geen klagen van. Dat was een schoon madam, alles d'erop en d'eraan. Juist hé, Jules?

JULES: *(droogweg, wat verveeld)* Jaja, mijnheer Derijcke, alles erop en eraan hé.

HENRI: Maar sedert dat mijn lingerie goed begint te marcheren is dat dus niet meer te doen hé. Weet ge, Jules, dat ze nog nooit, nog nooit hé, één slipje of een behaasje van mijn lingerie heeft willen aandoen? *(neemt zijn catalogus en toont ze aan Jules)* Allée beziet dat eens, dat is toch niet normaal, als vrouw, dat ge zoiets niet wilt aandoen?

JULES: Ik zou dat eigenlijk niet zo goed weten. Maar ik moet zeggen dat het zeer mooie kleuren zijn. Mijn lievelingskleur is grijs. Al mijn kostuums zijn grijs, ziet u. Dat past het best bij mijn interieur.

HENRI: Ik stel voor dat we het bij zaken houden en dat we uw interieur een andere keer bespreken.

(Martha steekt haar hoofd naar binnen en luistert een paar zinnen mee, voor ze begint te praten.)

Dus, we hadden het over mijn testament. Ik zou dat zo snel mogelijk willen laten veranderen. Het kan misschien morgen al te laat zijn, begrijpt ge? Ik wil geen enkel risico nemen.

MARTHA: Euh, mijnheer Henri? Ik ben bijna klaar met de slaapkamer. Hebt u nog lang werk? Ik zou u niet willen storen in uw belangrijke bezigheden. Ik moet de living nog stofzuigen, ziet u.

HENRI: Doe maar eerst voort met de slaapkamer en pak de kleine hoekjes er deze keer ook maar bij.

(Martha verdwijnt weer in de slaapkamer.)

JULES: Wat wilt u dan laten veranderen in uw testament mijnheer Henri?

HENRI: Eerst en vooral zou ik willen dat mijn gedeponeerd merk "Sousbien" na mijn dood overgaat naar mijn zoon Bruno en bovendien wil ik mijn vrouw volledig onterven.

JULES: Dat eerste zal normaal gezien geen probleem zijn, maar uw vrouw onterven, dat is niet zo simpel.

HENRI: Hoe, niet zo simpel? Ik doe toch met mijn geld wat ik wil!

JULES: Hoe bent u getrouwd?

(Martha steekt hier even haar hoofd naar binnen en hoort juist het volgende zinnetje.)

HENRI: Gewoon, in kostuum en mijn vrouw in 't lang.

JULES: *(droog)* U bent een echte grapjas, mijnheer Derijcke. Ik bedoel, bent u getrouwd volgens het wettelijk stelsel, met gemeenschap van goederen of met scheiding van goederen?

HENRI: Wat wilt ge daar nu mee zeggen? Ik wil geen scheiding, hé. In mijn positie kan ik mij dat niet permitteren.

JULES: Rustig, mijnheer Derijcke, ik vraag alleen of u een huwelijkscontract hebt of alleen maar het trouwboekje.

HENRI: Waarom zegt ge dat dan niet direct? Wij hebben alleen maar een trouwboekje.

JULES: In dat geval kunt u uw vrouw maar voor de helft onterven. Zij zal steeds recht hebben op de helft van uw gemeenschappelijk vermogen.

HENRI: Maar enfin, dat is toch niet wettelijk.

JULES: Dat is nu juist het wettelijk stelsel, mijnheer Derijcke. U bent niet erg vooruitziend geweest, indertijd.

HENRI: Hoe kon ik nu weten, negentien jaar geleden, dat mijn vrouw mijn lingerie niet zou willen dragen, dat is toch belachelijk.

JULES: *(nog altijd even droog)* In uw geval klinkt dat inderdaad nogal belachelijk, maar het is de wet. Wat ik kan doen is uw testament wijzigen zodat na uw dood de helft van uw vermogen direct naar uw zoon gaat en de andere helft naar uw echtgenote.

HENRI: Als er niets anders opzit, arrangeer het dan maar zo. Ik reken erop dat ge het nodige zult doen.

JULES: *(wrijft in z'n handen)* U kunt op mij rekenen, mijnheer Derijcke, maar kunt u mij alvast een voorschotje geven, om het dossier op te maken?

HENRI: Natuurlijk. *(haalt z'n portefeuille boven)* Hoeveel hebt ge nodig?

JULES: 10.000 euro om te starten lijkt me voldoende.

HENRI: Wablief?

JULES: 10.000. Een patent vastleggen is niet zo simpel en redelijk kostelijk, zoals ik al zei, mijnheer Derijcke.

HENRI: Ik zal een cheque schrijven, is dat goed? Ik heb nu niet zoveel kleingeld bij, verstaat ge.

JULES: Geen probleem, zolang hij maar gedekt is. *(lacht met zijn eigen 'grap')
(Henri schrijft cheque uit en begeleidt de notaris naar buiten.)*

HENRI: Zo, dat is dan geregeld. Hou mij op de hoogte van het verloop van de zaak.

JULES: In orde, mijnheer Derijcke, ik hou u op de hoogte.
(Henri komt terug binnen en neemt zijn zakagenda.)

HENRI: Voila, en na zoveel hard werk heb ik nu toch wel een beetje ontspanning verdiend. *(Neemt zijn gsm en toetst een nummer in.)* Hallo, Chantalleke, met Harry. Ja, ik denk ook heel de tijd aan jou. Zeg, komt ge straks eens langs? Marie-Louise ? Nee, die is niet thuis, ze moest zeker tot vanavond op kantoor blijven. Jaja, we hebben het kot voor ons alleen. En haast u maar wat, ik kan bijna niet meer wachten. *(zoent door de telefoon)* Tot subiet, hé. *(haakt in)* Nog vlug even een badje nemen en dan.....

MARTHA: *(komt binnen)* De slaapkamer is klaar mijnheer Henri. Oh, is de notaris al weg?

HENRI: Ja, Martha, de notaris is juist weg. Ik heb hem zelf buiten gelaten zodat ge kon voortdoen. En nu ga ik eerst een badje nemen.

MARTHA: Maar allée, mijnheer Henri, ik heb juist gekuist.

HENRI: 't Is daarvoor dat ge betaald wordt, Martha. Ge denkt toch niet dat ik me ga wassen in een vuil bad? Ik heb straks nog belangrijke zaken te doen. Ik kan me zeker niet permitteren om vuil of bezweet te zijn. *(grinnikt en af naar badkamer)*

MARTHA: *(imiteert het toontje van Henri)* 't Is daarvoor dat ge betaald wordt, Martha. Die chique menen hebben toch gemakkelijk praten, hé. *(neemt de stofzuiger die ergens in een hoek staat)* Dat is nu het liefste wat ik doe, stofzuigen. Daar kan ik mij helemaal in uitleven. *(begint zeer enthousiast te stofzuigen en zingt daarbij een lied, enig zangtalent is daarvoor niet vereist.)*

(Na een paar seconden verschijnt Bertha voor het venster fond. Ze maakt gebaren en klopt op het venster om Martha's aandacht te trekken, maar Martha hoort natuurlijk niets. Deze pantomime gaat een tijdje door tot Bertha het op haar zenuwen krijgt en langs de voordeur binnenkomt. Martha is zich nog steeds van geen kwaad bewust en schrikt zich een ongeluk als Bertha haar op de schouder tikt.)

Aaaaargh! (schreeuw, laat de stofzuiger uit haar handen vallen maar hij blijft zuigen)

BERTHA: Ge moet niet schrikken, ik ben het. *(moet luider spreken om boven het geluid van de stofzuiger uit te komen.)*

MARTHA: Maar Bertha toch, doe dat nooit meer. Kon je niet kloppen voor je binnenkwam?

BERTHA: Ik heb bijna het venster ingeklopt.

MARTHA: Allez, serieus? Maar mens toch, mijn hart heeft zeker vijf tellen overgeslagen. Ik zal mij toch efkens moeten gaan zetten.

BERTHA: (*gaat bij haar aan tafel zitten*) Moet die stofzuiger aan blijven staan? Ik hoor bijna niet meer wat ik zie.

MARTHA: Och god, dat is nog waar ook, dat is nog altijd van 't verschieten.

BERTHA: Zeg, Martha, was dat de notaris die hier juist buiten ging? Hij zag er precies goedgezind uit. Allez, voor zover dat ge dat bij de notaris kunt zien.

MARTHA: Ah, ja? Tiens, dat is raar, want hetgeen ik gehoord heb was nochtans niet zo plezant.

BERTHA: Wat zegt ge? Waarvoor kwam de notaris wel?

MARTHA: Dat mag ik natuurlijk niet zeggen, hé, dat is beroepsgeheim.

BERTHA: Beroepsgeheim? Sedert wanneer heeft een kuisvrouw nu beroepsgeheim? Weet ge wat ik denk? Ewel, ik denk dat ge helemaal niets gehoord hebt.

MARTHA: (*gepikeerd*) Ah, neen? Ik zal u eens iets zeggen hé, ik heb àlles gehoord. 't Is niet dat ik wilde luisteren, maar ja, ge kunt uw oren toch niet dichthouden als ge aan 't werken zijt? Ik zou er eigenlijk niets over mogen zeggen hé, maar ja

BERTHA: Allez, vertel verder!

MARTHA: Ge moogt het aan niemand voortvertellen, hé.

BERTHA: Maar Martha toch, wat denkt gij nu van mij? Ge weet toch dat ik dat niet zou doen.

MARTHA: Ewel, ik heb gehoord... maar ge moogt het tegen niemand zeggen hé!

BERTHA: (*ongeduldig*) Neen, neen.

MARTHA: Ewel, ik denk dat mijnheer Henri niet lang meer zal leven!

BERTHA: Wablief?! Maar Martha, wat zegt ge nu? Zo'n jonge mens nog. Dat is toch triestig hé. Hoe oud is hij nu?

MARTHA: Ik denk 45.

BERTHA: Maar mens toch, ik denk dat er veel volk zal zijn op zijn begrafenis, denkt ge dat ook niet? Maar wat hebt ge dan juist gehoord?

MARTHA: Ewel, ik kwam juist uit de slaapkamer als mijnheer Henri tegen de notaris zei dat hij zijn testament wil laten maken en dat het zeer snel moest gaan want dat het morgen al te laat kon zijn. (*veinst een snik*) 't Was toch eigenlijk een goeie mens.

BERTHA: Was? Maar Martha toch, hij is toch nog niet dood? Wat zou hij mankeren?

MARTHA: Ik weet het eigenlijk niet zeker, maar volgens wat ik gehoord heb denk ik dat het een ongeneeslijke soort kanker moet zijn. En hij wil begraven worden gewoon in zijn kostuum en zijn vrouw moet in het lang naar de begrafenis komen.

BERTHA: In 't lang naar de begrafenis? Wat zijn dat nu voor rare toeren?

MARTHA: Ja, ge weet hoe dat gaat hé, met dat sjiek volk. Ik heb het hem duidelijk horen zeggen: 'ik, gewoon in een kostuum en mijn vrouw in 't lang.' En de notaris moest daar zelfs een beetje mee lachen. Dat is toch ook niet zo gepast hé, vindt ge niet Bertha?

BERTHA: Dat is juist, maar ja, dat is een hele andere wereld hé, waarin zij leven. Oei, oei, is dat al zo laat? En ik heb nog zoveel werk. Ik ben vlug weg. *(staat op)* Allez Martha, tot ik u nog eens zie.

MARTHA: Ja, Bertha. Ge moet nog maar eens passeren. *(doet aanstalten om haar stofzuiger weer vast te nemen)* Ik heb eigenlijk toch niet veel goesting meer om te stofzuigen, met al dat raar nieuws.

HENRI: *(vanuit de badkamer)* En Martha, zijt ge nu bijna klaar?

MARTHA: Ja, ja mijnheer Henri. Ik ben klaar, nog juist de stofzuiger wegzetten. Dat zal dan zijn tot maandag hé, mijnheer Henri. *(neemt haar mantel van een stoel en gaat af via de hall.)*

HENRI: *(op vanuit de badkamer, in badjas, gaat naar de bar en schenkt zich nog een whisky in, is zeer goed geluimd. Zingt het lied "de wilde boerendochter van Yvan Heylen)* Hey, schoon wijveken, ge weet da'k u geiren zie, laat ne keer zien hoe geiren dat gij mij ziet. (Etc.)

(De bel van de voordeur gaat.)

(haast zich naar de voordeur, kijkt in het voorbijgaan nog vlug even in de spiegel of zijn haar goed ligt) Oh, ze is daar al, ik geloof dat ze ook niet te lang meer kon wachten.

(Henri af in hall en even later zoenend met Chantal terug op. Chantal is sexy gekleed met een kort rokje.)

CHANTAL: Wacht, Harry, wacht efkes, niet te haastig. Ik mag toch wel eerst mijn jas uitdoen zeker? (giechelt)

HENRI: Ge moogt subiet nog veel meer uitdoen.

CHANTAL: Zeg, Harry, ge zijt toch zeker dat Marie-Louise niet vroeg naar huis komt?

HENRI: Zo zeker als twee en twee vier is. Ze heeft me een half uur geleden nog gebeld om te zeggen dat ze moest overwerken op kantoor. De kust is veilig.

CHANTAL: Oh Harry, zo romantisch. Zeg, Harry,

HENRI: Ja, Chantalleke?

CHANTAL: *(pruilt)* Ik heb dorst.

HENRI: Oh, ja, natuurlijk, de champagne. *(haalt champagne uit de keuken met twee glazen, opent de fles en schenkt in)*

CHANTAL: *(uitdagend)* Harry,

HENRI: Ja, Chantalleke?

CHANTAL: *(frunnikt aan de knoopjes van haar bloes)* Weet gij wat hieronder zit?

HENRI: *(meesmuilend)* Jaaa!

CHANTAL: *(ontgoocheld)* Oh, weet ge 't al? Ik dacht dat het een verrassing zou zijn.

HENRI: Maar allez Chantalleke, 't is toch niet de eerste keer dat wij, enfin, ge weet wel.....

CHANTAL: Maar ik bedoel dat niet. Ik bedoel, weet jij wel wat ik hieronder aan heb?

HENRI: Ah, dat bedoelt ge. Nee, dat weet ik niet.

CHANTAL: En wilt ge het weten?

HENRI: Dat is zeker.

CHANTAL: Zeg Harry, het is hier zo stil. Kunt ge eens geen muziekje opzetten?

(Henri loopt vlug naar de muziekinstallatie en legt iets romantisch op voor een striptease. Chantal begint haar striptease. Ze laat eerst haar rokje zakken en doet daarna voorzichtig de knoopjes van haar blouse open. Henri staat bewonderend toe te kijken.)

HENRI: Maar, dat is mijne nieuwste “sous-bien”! Oh, dat is schoon! Kom eens wat dichterbij.

(Henri en Chantal omhelzen elkaar en rollen in de canapé. Net op dat moment komt Bruno thuis en roept vanuit de hall.)

BRUNO: Pa, ik ben thuis!

HENRI: *(paniek)* Miljaar, dat is onze Bruno! Vlug Chantalleke, naar de slaapkamer, of nee, naar de badkamer, vlug en pakt uw kleren mee.

(Henri en Chantal verdwijnen in de badkamer.)

BRUNO: *(komt binnen)* Tiens, niemand? Ik dacht nochtans dat ik lawaai hoorde. *(ziet de champagne staan)* Olala, 't kan weer niet op, meneer heeft aan de champagne gezeten. Twee glazen? Da's raar! Mama komt toch maar later thuis vanavond? Maar och god, 't kan mij allemaal niets schelen. Vandaag is de mooiste dag van mijn leven. *(Schenkt zichzelf een glas champagne in en geniet duidelijk.)*

(Black-out)

TWEEDE BEDRIJF

(Iets later: Henri zit, opnieuw gekleed, aan tafel en kijkt in de krant.)

HENRI: Amaai, dat was op het nippertje. Een mens is ook nooit op zijn gemak. Nog een geluk dat er een groot venster is in de badkamer. En dan natuurlijk juist op het moment dat het interessant begon te worden. *(neemt terug zijn lingeriecatalogus)* Op papier is ze schoon, maar in 't echt is ze nog tien keer schoner. En dan te denken dat ik voor de rest van mijn dagen opgescheept zit met Marie-Louise. Ik zou daar toch op de één of de andere manier moeten kunnen vanaf geraken. *(kijkt weer in de krant)* Tiens, misschien zou dat wel iets kunnen zijn: *(leest voor)* de oplossing voor al uw problemen: bel 0474/666.666. Er staat geen naam bij of firma, dat is raar. Maar ja, eens bellen kan eigenlijk geen kwaad hé. *(neemt zijn gsm en belt)* Hallo, met wie spreek ik? ... Hoe, ge kunt dat niet zeggen, zo moeilijk is dat toch niet? ... Ah, ge kunt dat wel zeggen, maar ge wil niet..... voor de discretie, ja dat is interessant. Wel, 't is 't volgende, ik heb een probleem, zou u dat kunnen oplossen? Welk probleem? Dat kan ik u niet zeggen. Allée, ik kan u dat wel zeggen, maar niet via de telefoon. Ook voor de discretie, begrijpt ge? Kunt ge eens langskomen? Derijcke, Donkeremaneschijnweg 7 in Slijpe. *(straat en gemeente kunnen aangepast worden aan de plaatselijke toestand)* Ja, vanavond nog als het kan. Tot straks dan. *(haakt in en neemt opnieuw de krant)*

(Bruno komt op uit hall, lijkt zenuwachtig en weet met zichzelf geen raad.)

BRUNO: Dag Pa.

HENRI: *(zonder opkijken)* Ga je de tafel dekken?

BRUNO: Ook een goeiedag. *(gaat aan tafel zitten)*

(Henri broemt iets instemmends. Er valt een stilte, het is duidelijk dat beiden met 'iets' zitten.)

HENRI: Heb je het niet gehoord misschien? Ik heb honger.

BRUNO: Pa, ik moet iets vertellen.

(Henri reageert niet)

Pa, luister je? 't Is heel belangrijk.

(Henri reageert nog steeds niet)

(opgewonden, dromerig) Pa, ik ben verliefd. Ik voel mij ongelooflijk. 't Is het mooiste meisje van heel de wereld. Ik denk dat zij ook verliefd is op mij. Ze heeft zulke schone ogen en verschrikkelijk schoon haar en ze heeft zulke leuke putjes in haar wangen als ze lacht.

HENRI: Hm. Wat zei je?

BRUNO: Ach, laat maar.

HENRI: En wanneer ga je nu de tafel dekken? Ik heb niet heel de avond tijd. Trouwens, ik krijg straks nog bezoek. Voor zaken. Levensbelangrijke zaken.

(Bruno begint met een lang gezicht de tafel te dekken en doet dit net iets te 'enthousiast'. Ondertussen komt Marie-Louise binnen.)

Ah, ben je daar toch al ? Ik dacht dat je later ging zijn?

MARIE-LOUISE: Euh, nee, wel ja, euh, er is iets tussengekomen. Ik moet nog weg vanavond.

HENRI: Jij, weg vanavond? Wat is dat nu? Je gaat anders nooit weg.

MARIE-LOUISE: Euh, ja, wel nee, euh, 't is voor 't werk. Ik moet nog iets gaan bespreken voor een groot contract met een belangrijke klant. 't Is met een etentje op kosten van de firma. *(gaat ook aan tafel zitten)*

HENRI: Ach bon, dat is goed nieuws. Waarover gaat het?

MARIE-LOUISE: Euh, ja, wel nee, euh, ik kan er eigenlijk nog niets over zeggen. 't Is top secret.

HENRI: Amaai, dat is ook de eerste keer. Wat kan er nu top secret zijn in een bedrijf dat wc-potten maakt?

MARIE-LOUISE: Euh, 'k weet het niet, 't is te zeggen 'k weet het wel, maar ik mag het niet zeggen. *(rommelt in haar saccoche)*

BRUNO: Ma, ik moet iets vertellen.

(Marie-Louise rommelt verder in haar saccoche)

Ma, luistert ge? Ik moet u iets vertellen. 't Is belangrijk.

(Marie-Louise rommelt verder in haar saccoche, Henri heeft zich ondertussen een kop koffie uitgeschonken en neemt een slok)

(ten einde raad) Ma, onze pa heeft een ander!

(Henri verslikt zich in zijn koffie en trekt wit weg)

MARIE-LOUISE: Wabliet? Henri? **HENRI!** Is dat waar? Maar enfin! Wie is het? Waarom? Wanneer? Ken ik haar? Is ze jonger dan ik? Ja, natuurlijk zal ze jonger zijn.

BRUNO: Maar nee, ma, het is niet waar. Ik zei dat gewoon om uw aandacht te trekken. Niemand luistert hier naar mij. Ik probeer hier al de hele tijd iets te vertellen en er is niemand die naar mij wil luisteren.

HENRI: *(herstelt langzaam van het verschieten als hij doorkrijgt dat het maar om te lachen was)* Maar Bruno toch, ge doet mij verschieten. Doe dat nooit meer! Wat wilt ge nu vertellen?

BRUNO: Wel, dat ik verliefd ben.

HENRI: O, ik dacht dat het iets belangrijks was. Ja, jongen dat gebeurt, dat gebeurt. In de schuif op de gang liggen condooms. Zie maar dat ge niet met een pakske thuiskomt.

BRUNO: Maar pa, deze keer is het echt serieus. Ze is zo mooi en als ik in haar ogen kijk is het alsof ik de hemel zie en de sterren en de maan. Ik denk dat ik met haar ga trouwen.

MARIE-LOUISE: Trouwen? Maar ventje toch, ge kent haar nog maar pas. Hoe heet ze en euh... zijn ze welgesteld bij haar thuis? Met welke auto's rijden ze?

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneelfonds.be de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

bestellen@toneelfonds.be

03 3664400

